

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 728/2013

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Z. V., D., zastúpeného advokátom JUDr. M. M., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 21 CoKR 6/2012-30 z 30. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. V. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2013 doručená sťažnosť Z. V., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. M., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoKR 6/2012-30 z 30. júla 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 NcKR 5/2011 z 5. júna 2012, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie jeho oddĺženia ako dlžníka.

Sťažovateľ poukázal na to, že návrh na povolenie svojho oddĺženia podal spolu s návrhom na vyhlásenie konkurzu na svoju osobu, pričom konkurz na majetok sťažovateľa bol vyhlásený, vykonaný a ukončený uznesením okresného súdu sp. zn. 31 K 21/2010 z 12. augusta 2011 o zrušení konkurzu po splnení konečného rozvrhu výťažku.

Sťažovateľ namieta podľa neho nesprávne a ústavne nekonformné závery krajského súdu v napadnutom uznesení, keď nepovolil oddĺženie sťažovateľa potom, ako bol konkurz vedený na jeho majetok ukončený. Podľa sťažovateľa v dôsledku uvedeného uznesenia krajského súdu môžu byť a sú proti nemu úspešne vedené súdne konania, v ktorých si jeho dlžníci, ktorí si neprihlásili svoje pohľadávky do konkurzu proti sťažovateľovi, tieto uplatňujú v samostatných súdnych konaniach.

Sťažovateľ na dôkaz svojich tvrdení uvedených v sťažnosti označil a pripojil k sťažnosti rozsudok krajského súdu č. k. 21 CoB 204/2012-96 zo 6. augusta 2013, ktorým bol zaviazaný na splnenie záväzku voči jednému zo svojich dlžníkov, ktorý si neprihlásil svoju pohľadávku voči nemu do konkurzu.

Sťažovateľ ďalšie listiny neoznačil ani nepripojil k sťažnosti ako dôkazy alebo prílohy (okrem plnej moci pre advokáta a potvrdenia advokáta o tom, že je platcom dane z pridanej hodnoty).

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia a vo veci rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Z. V. na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené boli.

Ústavný súd rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 21CoKR/6/2012-30 zo dňa 30. 7. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva Zoltánovi Veselému úhradu trov konania 328,39 Eur vrátane DPH, ktoré je Krajský súd Trnava povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. M. M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konanie osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súde s návrhom nedoručil uznesenie krajského súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen

začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013